

Ara ja ho saps, mare...

Viatge pel món de l'oncologia
o de la corda fluixa

Pròleg del Dr. Josep Gumà Padró

Jordi Villalbí Anglès

(COL·LECCIÓ NO-FICCIO) • 8

ARA JA HO SAPS, MARE...

**Viatge pel món de l'oncologia
o de la corda fluixa**

Jordi Villalbí Anglès

Quorum
LLIBRES

L'import que arribi directament a l'autor per la venda d'aquest llibre anirà íntegrament al fons de la Lliga Contra el Càncer.

Aquest llibre ha estat editat amb el suport de:

LLIGA CONTRA EL CÀNCER
Comarques de Tarragona i Terres de l'Ebre

Primera edició: setembre del 2020

© Jordi Villalbí Anglès
arajahosapsmare@outlook.es

© de l'edició:
Quorum Llibres
C/ de la Violeta, 6 • 43800 Valls
Tel. 977 60 25 91
quorum@quorumllibres.cat
www.quorumllibres.cat

Disseny i composició: 3 x Tres

Impressió: Romanyà Valls, SA

ISBN: 978-84-16342-40-2

DL T 500-2020

Els ensurts que et porta la vida són
proves de foc per poder seguir fent camí.
Un bon company de viatge és recomanable,
però si tens un bon pilot i guia
que t'ajuda a apartar els grans rocs que
et vas trobant s'agraeix infinitament,
tant, que no saps com l'hi has de dir.

JORDI VILLALBÍ ANGLÈS

ÍNDEX

Pròleg, <i>per Josep Gumà Padró</i>	7
Capítol primer (primera intervenció: quin trasbals)	9
Capítol segon (segona intervenció: ja hi tornem a ser)	25
Capítol tercer (tercera intervenció: això és un no parar)	37
Capítol quart (la corda fluixa).....	51
Capítol cinquè (l'actitud)	59

PRÒLEG

Us haig de confessar que el llibre de l'amic Jordi Villalbí em va fer emocionar des de les primeres pàgines. D'entrada, fins i tot em va sobtar la meua reacció. Estava llegint un llibre sobre un pacient de càncer que explicava la seva odissea al llarg del procés de la malaltia. Era un terreny que no m'era gens desconegut i que, de fet, formava part de la meua vida des de feia més de trenta anys.

Generalment els pacients els conec a la primera visita i, a partir d'aquest moment, es va construint un lligam que moltes vegades, al cap dels anys, arriba a ser d'amistat.

El fet d'exercir la professió a la meua terra, lluny de l'anonimat que representaria fer-ho en una gran ciutat, crec que ha donat un caire diferent a la relació que puc mantenir amb molts dels meus pacients.

Amb alguns ja ens coneixíem d'abans de l'inici de la seva malaltia, i si no és personalment no és infreqüent que compartim algun amic o conegut comú. Amb altres ens uneix l'amor pels mateixos llocs, pels mateixos sons, per les mateixes olors i pels mateixos anhels. I, a partir d'aquí, s'hi afegeix la famosa "relació metge-malalt".

Amb el Jordi vam anar al col·legi junts des dels set anys i això ja condiciona una connexió molt especial. Amb la represa de la relació d'ençà de la seva malaltia, aquesta connexió va anar canviant i es va intensificar. I si hom coneix l'autor del llibre sap que, amb el temps, acabes caient en la seva xarxa de seducció. Perquè la bona gent "enganxa", i si és de Reus encara més.

Un aspecte que feia diferent el Jordi dels altres pacients és, potser, que tenim la mateixa edat i que una part important de la vida, que és la infantesa, l'hem viscut plegats: hem jugat al mateix pati, hem tingut els mateixos mestres i hem rigut dels mateixos acudits. El que aquí canviava és que,

aquesta vegada, “vaig saltar a l’altre costat” de la taula de la consulta mèdica i em vaig posar encara més en la pell del malalt, perquè, ara, era un amic.

Haig de reconèixer que el Jordi Villalbí m’ho ha posat fàcil. D’entrada sempre ha confiat en el meu criteri i en les meves decisions mèdiques. Això sí, ell ho pregunta tot: en què consisteix el tractament, com actua i quins efectes secundaris té. Com ha sortit el TAC i com estan cadascuna de les lesions que s’hi veuen comparades amb el TAC previ. I l’anàlisi? Com tinc la tiroide? I la proteïna C reactiva? És molt més senzill parlar quan cap dels dos interlocutors no s’amaga cartes a la màniga. Amb el cor a la mà! Cada vegada que hem hagut de fer un cop de timó al rumb de la seva malaltia, ho hem fet de comú acord, sospesant els pros i els contres de cada tractament. I, de fet, sempre ens ha anat prou bé.

Hem tingut la sort de trobar-nos en un moment de la història de l’oncologia en què els tractaments al nostre abast són molt diferents dels que teníem ara fa només cinc o deu anys. De fet, el curs de la malaltia del Jordi ha anat paral·lel al seu desenvolupament científic. Ha rebut tractament antiangiogènec amb inhibidors de tirosina-kinasa, amb molècules inhibidores de la via de l’*m-TOR* i, per últim, amb immunoteràpia. A cada tractament, el tumor s’ha reduït, i amb cada nou tractament ha fet alguna complicació poc freqüent (d’aquelles que et fan estudiar), que, afortunadament, sempre hem pogut solucionar.

Aquest llibre està fet, com he dit abans, des de l’altre costat de la taula. És la visió de la malaltia des de la perspectiva del malalt, que és la més important. Aquest és un punt de vista que, a vegades, els professionals de la medicina tendim a oblidar i que queda soterrat entre muntanyes de coneixements científics, que són imprescindibles però no suficients. I us haig de confessar que fent de metge del Jordi he après una mica més a fer de metge. Moltes gràcies, Villalbí (que és com li deia al col·legi), per tot el que m’has ensenyat. Seguim fent camí.

DR. JOSEP GUMÀ PADRÓ

CAPÍTOL PRIMER (PRIMERA INTERVENCIÓ: QUIN TRASBALS)

Hi ha molts llibres que comencen amb un: “Aquest era un dia com un altre.” Si, d’entrada, tenim en compte que aquest no és un llibre com un altre, això és perquè aquest dia no tenia res, però res a veure amb els altres dies. Anava a veure el senyor metge (com en deien abans) per si, d’una vegada, podia saber si aquells dolors i aquells malestars tan repetitius cada certa temporada eren produïts per una pedra, per un roc o per un penya-segat. I això no es fa cada dia. Feia un any que durava la broma —per anomenar-ho de la manera més simpàtica possible—, amb anades a urgències de matinada, amb radiografies, anàlisis i ecografies. Però allà no s’hi veia res de res. Ni si era nen, ni si era nena. Que si sorreta, que si ja anirà baixant... Baixant què? Que begui molta aigua, encara que no en tingui ganes. No entenia res. Tant de temps? Després d’anar a diversos especialistes, un professional de l’aparell digestiu em demana un TAC, que potser era l’única prova que encara no m’havien fet. I avui anava a saber si hi havia novetats o el periple d’un any es podia allargar una temporada més, com les sèries de les plataformes de televisió, i jo buscant el comandament per si podia avançar vuit o deu capítols de cop i saber el final de la història. O, com a mínim, tenir l’anhelada explicació de tot aquest enigma. O seguir així fins que em fotessin un ensurt bestial, perquè, de bo, no en devia tenir res, i si era clar que tot allò no era normal, per algun motiu em devia estar passant, i em resistia a pensar que la medicina de l’any 2012 no ho pogués veure. No vull dir els metges, però alguna prova ho havia de desemascarar. Vaig entrar en aquella consulta amb angúnia i vaig sortir trasbalsat:

—Ves a veure de seguida un bon cirurgià del tema perquè revisi aquests resultats i poder prendre decisions. Però, a la vista de tot això, de solució, només n’hi ha una. Pensa que és un tema urgent i molt delicat.

En sortir no veia res ni ningú. Notava que tot jo anava minvant i tot el que m'envoltava cada vegada era més gran. Era un dia amb sol, però amb una llum gens natural, era diferent, no era clara perquè se li estaven acostant molts núvols d'aquells negres, a punt de tapar-ho tot. Era un sol que no escalfava. Venia una forta tempesta. Vaig estar caminant pel carrer una bona estona i encara no sabia si m'ho havien dit a mi, o ho havia somiat, o m'ho havien explicat d'un altre. Si era un somni, esperava despertar-me com abans millor, perquè, de gràcia, no en tenia cap. De cop tot es va posar de color gris. Hi va haver un canvi en l'escala de colors, del qual no tenia temps d'esbrinar el motiu.

En arribar al cotxe i seure al volant, em va semblar com si el món se m'hagués girat d'esquena. Com si m'haguessin assenyalat amb el dit i em diguessin: "Ara et toca a tu!"

A mi? I per què a mi? Però què he fet jo perquè ara em toqui a mi? La sensació que tens quan ets petit i et foten un bon clatellot que no t'esperes i que no és entre els teus plans. D'impotència, de ràbia, d'incertesa... El meu "jo" s'anava fent cada vegada més petit, més minúscul. Les cames em tremolaven i no sabia si em sortirien les paraules a l'hora d'expressar-me, o si no em sortiria res. Quina sensació tan poc freqüent dins meu.

Una vegada situat, agafo el telèfon i, amb la mà tremolosa, truco a la meva dona, la Mar:

—Com dius?

—El que sents.

—N'estàs segur?

—Això m'han dit. Faré el que m'han aconsellat. Aniré a veure un bon metge en el tema i així sentiré de la seva boca que potser no és tant com sembla.

No. No deia que hi hagués bons metges i mals metges. Però hi devia haver metges que es trobessin més sovint aquest tipus de diagnòstics i, per tant, ho devien tenir més per la mà.

Em preguntava si valdria aquella frase que de petits fèiem anar tantes vegades, allò del "toco a terra i no jugo...!", i tan satisfets que quedàvem. Així va començar el meu periple dins un món diferent, del qual gairebé no coneixia res i del qual he après molt. Hi vaig començar fa més de set anys i encara hi soc.

—És que m'han dit que el tema és molt delicat i que hauria de ser com més aviat millor.

—A veure, un moment, que ho consulto al doctor.

Se'm va fer interminable l'espai de temps que em vaig haver d'esperar. I pensava: “Potser em dirà que hi vagi passat Nadal..., mare meva!”

—Senyor Villalbí? Miri, aquest divendres és Tots Sants. Doncs vingui dilluns vinent a la consulta, que mirarà de fer lloc a la seva agenda.

Que poc que em pensava que al cap d'una setmana ja estaria passant pel quiròfan! Quan m'ho va plantejar el cirurgià escollit, el doctor Antonio Alcaraz, no ho vaig dubtar ni un instant. I sort d'això. Hi havia l'opció, molt habitual, d'anar a escoltar altres opinions, i és clar que hi era, però la seguretat amb què em parlava i s'explicava el doctor era tan contundent que no vaig tenir la sensació de dubtar en cap moment. Cada dia que hagués passat, el problema encara hauria estat més gros. Allí em trobava jo. Que em fessin el que m'havien de fer. Quin remei...! Pel que havia entès, no hi havia marxa enrere, ni per agafar embranzida. Al contrari, calia córrer ràpidament endavant, com si fos una llebre.

Sabia que era en mans d'una eminència, no eminència, és més que això. I ell ho tenia clar, molt clar. La fotografia del TAC no mentia i allò que feia mesos que em molestava era allà, en primer pla, com aquell que es fa una *selfie*, que l'únic que vol és sortir ell a la foto, ben cofoi i satisfet i, sobretot, formatet. La definició literal de l'anglès *selfie* és: “L'ésser essencial d'una persona que el distingeix dels altres, especialment considerat com l'objecte d'introspecció o acció reflexiva.” I tant si era l'objecte! Era l'objecte d'introspecció de feia més d'un any, en una actitud tan prudent que no gosava donar-se a conèixer. Però era allà, vivint de gorra. Bé, realment, vivint del meu ronyó.

Un aclariment que cal fer. Com que aquest relat l'explicaré tot tal com m'ha anat passant, no es pot esperar que el contingut sigui objectiu, no ho serà gens. Sí, tal com diu la definició de *subjectiu*, és que es fonamenta en apreciacions personals, queda clar que seré molt subjectiu. Penso que és tal com ha de ser. Queda dit.

Mira que feia temps que em passejava per metges i consultes per si veien alguna cosa que ens donés una pista per saber què era el que estava passant dins el meu cos. Uns perquè la naturalesa de la malaltia era molt escorredissa, els altres per una falta d'interès quan tens massa visites per atendre. Tampoc es tracta de buscar culpables, però sí que feia més d'un any que dins el meu cos s'estava engendrant alguna cosa desagradable i preocupant i ningú sabia què era.

Tinc entès que una de les proves per detectar el càncer de ronyó és l'anàlisi d'orina. També diuen que es pot diagnosticar amb força seguretat amb estudis de la imatge, com l'ecografia. Me'n van fer i res. No es va veure res.

Sort que al final del llarg període em van fer el TAC. A l'informe hi consta: "Massa renal dreta i massa cortical. Adenopatia retrocava infrarenal. Nòdul suprarenal dret."

Si no s'hagués fet el TAC, el resultat final hauria pogut ser desastrós. Diguéssim que no vaig tenir sort que el detectessin abans, això potser hauria pogut evitar la metastasi. O sí que en vaig tenir? Perquè també penso que el que més vaig tenir va ser sort. Molta sort. Perquè... i si no l'arriben a detectar en aquell moment? És clar, depèn de com vegis l'ampolla, si mig plena o mig buida.

Un metge que no conec de res, però del qual m'he informat molt bé, em diu que cap al quiròfan, i el Jordi cap al quiròfan.

El doctor Antonio Alcaraz (Castril, Granada, 1960) és:

- *Cap del Servei d'Urologia i Trasplantament de Ronyó de l'Hospital Clínic de Barcelona.*

- *Professor catedràtic d'Urologia a la Universitat de Barcelona.*

- *Acadèmic de la Reial Acadèmia de Medicina de Catalunya.*

- *Research Fellow a la Clínica Mayo de Rochester, Minnesota.*

- *Especialitzat en el diagnòstic i tractament quirúrgic de tumors benignes i malignes de pròstata, bufeta i ronyó, en cirurgia laparoscòpica i robòtica i en cirurgia del trasplantament renal.*

- *Pioner al món de la primera extracció via transvaginal d'un ronyó per tumor.*

- *Autor de més de 200 publicacions en l'àmbit nacional i internacional.*

És un dels uròlegs europeus amb més factor d'impacte de les seves publicacions.

- *Professor convidat a universitats europees i nord-americanes, imparteix una mitjana de 50 conferències internacionals cada any.*

- *Membre de la European Association of Urology (EAU) i del seu comitè científic i de l'American Urological Association (AUA).*

- *Secretari general de l'Asociación Española de Urología.*

- *Premi Marberger al cirurgià més innovador, atorgat en el marc del Congreso Europeo de Urología 2012.*

- *Part d'expedicions humanitàries a Àfrica: programa de trasplantament renal a Kenya del 2010 al 2015, amb 250 trasplantaments renals al Kenyatta National Hospital de Nairobi.*

És curiós caminar pels passadissos de l'Hospital Clínic de Barcelona i veure tot un seguit de fotografies penjades a la paret amb un recull de la feina que els professionals de la casa estan fent al tercer món, intentant cobrir, en la mesura del possible, les mancances que tenen aquests països. La satisfacció que vaig tenir en veure-ho va ser perquè alguna d'aquestes expedicions estava encapçalada i dirigida pel doctor Alcaraz. Quin goig, una persona tan planera, tan propera i amb una professionalitat demostrada, que tan aviat pot ser aquí com pot ser allà. I que, un cop l'has conegut, només pots aprendre de la seva humanitat i de la seva humilitat. Van ser cinc anys de viatges continuats a Kenya, amb jornades del tot maratonianes al quiròfan, de forma totalment altruista, perquè es volia evitar el tràfic d'òrgans entre la població, ja que aquest tema només estava controlat al Magrib i a Sud-àfrica, però no en aquella zona. Segons les mateixes paraules del doctor Alcaraz: "Ha estat una de les experiències més gratificants de la meua carrera professional des del punt de vista humanitari."

A tots els meus propers els vaig fer saber de seguida la notícia de la malaltia i la immediatesa de l'operació. Bé, no ho vaig dir de forma immediata al meu fill, el Marc, perquè justament aquells dies s'estava examinant del carnet de conduir —que va aprovar a la primera— i no volia que això influís en el resultat. Però el dia de l'operació sí que era allà, i tant si hi era!

Sis dies abans vaig seure amb el Josep, el meu germà, per explicar-li que el tema era seriós i que jo entenia que ell havia de ser allà el dia de la intervenció. Recordo com en aquella conversa vaig apagar el meu últim cigarret en un cendrer de la cafeteria on érem. Ho vaig tenir molt clar, que seria l'últim, tot i no voler relacionar el tabac amb la malaltia. No és que fos un gran fumador, perquè em movia entre sis i vuit cigarrets al dia, però sabia que, de bo, no ho era gens. Va ser la primera decisió que vaig prendre relacionada amb tots els nous esdeveniments que s'estaven succeint de forma accelerada. Anar a casa de la meua cunyada Sandra, metgessa, a ensenyar-li les imatges del TAC (hòstia, quin mal rotllo veure tot allò. Costava entendre que allò era dins meu). Preparar les proves del preoperatori. Acabar d'enllestir un parell de temes importants a la feina. I sempre amb el pensament al mateix lloc.

Només feia que repetir-me la mateixa frase: "I per què jo? I per què a mi?" Però, com deien els grans, "ara som al ball i toca ballar". Doncs, au! Ballarem el que ens toquin, i el que no... també.

Tots estaven al corrent de l'operació: família, amics, a la feina..., però no tots sabien de què m'operaven. No tots, perquè jo ho havia decidit així.

Potser m'equivocava, potser ho feia malament i segur que més d'un i més de dos no ho van entendre. Però jo n'estava convençut. Ara, al cap de més de set anys, estic satisfet d'haver pres aquella decisió.

A la meva mare no li vaig dir mai que patia càncer de ronyó i que estava en tractament continuat durant tot aquest temps, i hi continuo estant.

Quan ella tenia 36 anys va viure la malaltia i mort del seu pare, el meu avi, per una llarga afecció derivada d'una demència senil, amb només 60 anys.

Un any abans, amb 35 anys, ja va haver de passar pel desagradable i mal moment —i més per a una mare— de veure i viure com una màquina de casa se m'emportava quatre dits d'una mà. Gràcies als seus ràpids i freds moviments no va ser un accident pitjor, com ho podia haver estat. Els metges així l'hi van reconèixer. A un marrec de 4 anys! Es va fer un fart d'ensenyar-me a menjar, a vestir, a saber agafar les coses, tot per segona vegada, però, és clar, gens semblant a la primera i diferent de qualsevol altre nen. Que aniríem a veure un especialista de pròtesis de Barcelona (per a mi, que no hi havia estat mai..., festa major!). Però no va ser necessari, pel meu aprenentatge i per la meva recuperació meteòrica.

Quan la meva mare tenia 62 anys va viure la malaltia i mort del seu estimat marit, el meu pare, per un càncer de pàncrees. Just una setmana abans de jubilar-se va quedar viuda i no va poder gaudir de l'esperada vellesa amb ell. Tenien plans, com anar a viure a una casa unifamiliar que s'havien construït als afores de Reus, a tocar del santuari de Misericòrdia. Però no ho van poder complir. Parella inseparable, va quedar viuda jove.

No vaig voler dir-l'hi mai. Fa un mes que la mare ha mort amb 87 anys. Ja no és amb naltros, però com si hi fos, perquè la tenim tots molt present. Fills i nets. Penso, i n'estic convençut, que no hauria servit de res fer-li passar estones d'angoixa aquests set anys. Amb quin dret jo havia de provocar un malson en la seva ment, i més tenint en compte que vivia sola des que va quedar viuda? Segur que hauria passat molts mals moments per un tema sobre el qual no podia fer res. Perquè segur que els hauria passat. Jo no tenia per què provocar-li aquest malestar en la darrera etapa de la seva vida. I amb l'afegit que continuo estant en tractament i que no l'he pogut deixar mai en tot aquest temps.

El dia de la intervenció, a primera hora del matí, enfilàvem l'autopista cap a Barcelona, perquè s'havia de fer al Centre Mèdic Teknon, que és un dels llocs on opera el doctor Alcaraz i, per agenda, era on es podia portar a terme de manera més urgent. M'acompanyaven el meu fill Marc, la meva

inseparable dona Mar, el meu germà Josep i una amiga, la Rubi. Tots fent-me costat. Un viatge una mica diferent de qualsevol altre, perquè, tot i que no ho dèiem, en l'ambient hi havia una certa tensió, allò que fan anar tant: “una calma tensa”, frase que no acabo d'entendre del tot, però em sembla que en aquest cas es pot encabir perfectament dins el cotxe. Comentaris banals. Que si la Rubi havia estat feia molt poc a Granada i a les muntanyes hi ha unes coves, que tenen propietari i es compren i es venen amb escriptura pública. Caram, primera notícia. Però jo la cova la portava dins meu, tants cops que havia anat a Barcelona i mai havia tingut un viatge tan estrany com aquell. Semblava que no arribàvem mai. De tota la gent que anava veient i de tots els cotxes que anaven passant, pensava que jo era l'únic de tots que al cap de ben poca estona estaria estirat en una taula de quiròfan. Feia vint-i-set anys que ja havia estat en una taula d'aquestes per salvar-me, literalment, d'una peritonitis apendicular (l'apèndix perforat, vaja). Però ara era diferent, perquè no sabien ben bé què hi trobarien.

Un cop situats a l'habitació, esperar que em vinguessin a buscar per anar a quiròfan. Jo sense poder menjar res i els que m'acompanyaven, per fer-me costat, només feien que anar a esmorzar. Caram, quina dèria! No sé si era pels nervis o és que havien esperat a sortir de casa per fotre's el gran banquet. Si més no, vam riure una mica. Que si un croissant, que si dos, que si una magdalena, que tu n'has menjat més...

Quatre hores d'intervenció amb el resultat d'un ronyó i la glàndula suprarenal extirpats pel melic. Quasi res. La tècnica emprada va ser la laparoscòpia. Recordem que el doctor Alcaraz és pioner en l'extracció de ronyó via transvaginal, perquè, segons les seves pròpies paraules, tot el que es pugui extreure pels orificis que ja tenim, doncs no cal fer-ne de nous. És clar. Un melic que feia quasi cinquanta anys que no havia tocat ningú ara serviria de porta de sortida. Com de sortida d'emergència, més que res per la urgència de la intervenció. Interessant.

El doctor Alcaraz em va informar que l'operació havia anat segons el previst, que s'havia fet tot el necessari i que era qüestió de veure com avançava en els propers mesos, perquè era clar que la metastasi podia aparèixer, en vista del que s'havia trobat. D'aquí la seva reacció una de les vegades que el vaig anar a saludar. Gairebé es va espantar...

—Què hi fas aquí? Com estàs?

—Vaig fent. Però no pateixis, que només he vingut a saludar-te. L'oncòleg em va controlant periòdicament.

—No vull que vinguis si et trobes bé. Si tot va bé, estigues tranquil.

És una consulta que sempre la té plena de gent. L'agenda plena i una secretària molt simpàtica, la Marina. Sempre riallera.

—Com es troba, senyor Villalbí? Com li va tot?

Després de la corresponent biòpsia, el resultat va ser: carcinoma renal de cèl·lules clares. És el tumor de ronyó més freqüent que hi ha i és molt agressiu.

La descripció de l'estadi, que es fa servir per concretar els tumors quan ja es té la informació, en aquest cas després de l'operació, va ser: T2 N1 M1.

La "T" marca la mida del tumor primari.

La "N" compta els ganglis limfàtics afectats.

La "M" diu si s'ha disseminat a altres parts del cos o no. L'1 vol dir que sí, que hi ha hagut disseminació.

Això volia dir amb metàstasi a l'entorn, inclosa la glàndula suprarenal. Es coneix que un dels principals problemes d'aquest càncer és que no presenta símptomes ni senyals que en permetin la detecció precoç. Potser per això van tardar tant a trobar-lo. S'escapolia dels mitjans que té la medicina per detectar-lo, fins que es va fer la *selfie*.

A la meva mare li vaig dir que m'havien de treure una pedra del ronyó. I què li havia de dir? El càncer era de ronyó, doncs li vaig dir alguna cosa relacionada amb el ronyó.

El postoperatori va seguir el seu curs, en un ambient d'expectativa, com d'aquell que diu "a veure que passarà". Va començar la desfilada de visites a casa, la família, els amics, els coneguts, evidentment, tots amb el propòsit de donar-me ànims i d'interessar-se pel transcurs de la malaltia. Estones agradables i que et distreien de la rutina de cada dia. A vegades, a causa del dolor de les ferides i del mal estat que tenia en estar assegut moltes hores a la cadira o al sofà, mentre anàvem parlant amb les visites jo anava fent tombs pel menjador per fer anar les cames. Les visites se sentien incòmodes i semblava que també volguessin aixecar-se i caminar amb mi, per fer-me més costat. Hauria estat una imatge divertida. Una mica surrealista, però al carrer hi feia fred, era l'hivern, i no tenia pas cap ganes de sortir a prendre la fresca. Només hauria faltat que hagués enxampat una pulmonia.

Al cap de pocs dies d'haver-me operat, em va venir al cap una reflexió que no sé d'on la vaig treure, ni per què em va venir al cap. Si tenia alguna cosa important, i amb força possibilitats que hi hagués repetició, potser podria ajudar la ciència mitjançant l'oferiment del meu cas a equips científics que es dediquessin a estudiar els càncers renals. Vaig llegir la notícia que un

equip d'investigadors del Vall d'Hebron Institut de Recerca (VHIR) havia confirmat la relació entre una proteïna de la membrana de cèl·lules renals i l'evolució de diferents tipus de càncer renals.

Sense cap peresa, un dissabte vaig enviar aquest correu a la Vall d'Hebron, on sabia que ho podien estar investigant:

Apreciats senyors,

Havent llegit la notícia donada fa uns dies pels mitjans d'informació, referent als estudis realitzats per vostès en la detecció del càncer renal en etapes inicials, voldria demanar la possibilitat de tenir una visita amb el Dr. Enric Trilla, per oferir-me en el que fos necessari, tant per al benefici de l'Institut com per al meu propi, donat el meu cas. Tinc 50 anys i el passat 13 de novembre em van fer a la Clínica Teknon una nefrectomia del ronyó dret, de la glàndula suprarenal i d'un gangli per un carcinoma renal de cèl·lules clares.

Si fos del vostre interès, us agrairia que contactéssiu amb mi.

Salutacions cordials,

JORDI VILLALBÍ

El mateix dilluns ja vaig rebre resposta:

Benvolgut Sr. Jordi Villalbí,

Soc la Dra. Anna Meseguer i he rebut el seu correu des de la Direcció de l'Institut de Recerca. Em sap greu el que m'explica i li desitjo una bona recuperació i el millor pronòstic per a la seva malaltia. Faré arribar el seu *mail* al Dr. Enric Trilla, amb qui tinc el gust de col·laborar des de fa temps. Nosaltres estem molt interessats i motivats per seguir treballant en aquest projecte i estem demanant suport econòmic per a la seva continuïtat a totes les convocatòries que podem. La més propera serà la de la Marató de TV3, on presentarem el nostre projecte de recerca per continuar esbrinant la manera d'aportar solucions diagnòstiques, pronòstiques i terapèutiques per a aquesta malaltia. Sabem que serà difícil, ja que la competència, especialment en temps de crisi, és molt i molt gran. Com que creiem en les nostres propostes, esperem que el projecte pugui transmetre tot l'entusiasme que nosaltres sentim per tirar-lo endavant i arribi a ser finançat. Agraïxo molt sincerament el seu oferiment i espero que el Dr. Trilla el pugui contactar ben aviat.

Ben cordialment,

ANNA MESEGUER, Ph. D.

Cap de Grup

Fisiopatologia Renal-CIBBIM Nanomedicine

Vall d'Hebron Institut de Recerca (VHIR)